

# Оберіг

## Тетяна Булат

### ЗНАК

До вильоту ретельно готувалися.

Розвідка – це складне діло. Можна сказати, що одне з найголовніших. Бо саме від розвідувальних даних залежать точки координат наступу, або наведення артилерії. Треба було здобути і узагальнити відомості про угруповання противника та зосередження бойової артилерії. Ця техніка обстрілювала місто і не давала спокою мирним жителям.

Вчора під обстрілами загинула молода пара, нещодавно одружилися і...

Сьогоднішній день став останньою краплею в терпінні пілотів.

При обстрілі багатоповерхівки загинуло 4 дітей!

Нелюди!

Сергій закрив обличчя руками і сидів мовчки.

До нього підійшов командир вертолітного загону, його друг і побратим, Олексій.

— Полетиш? – спитав Олексій.

Сергій підвів очі на друга, стиснувши кулаки, промовив.

— Та я їх, цих рашистських гадів...я їм...хм...

Замовк, бо не вистачало слів, щоб висловити всю ненависть до ворога, а лаятися він не звик.

Скромний, тихий, навіть замкнутий, але водночас рішучий, цілеспрямований і впевнений чоловік завжди був прикладом для наслідування молодим пілотам.

Підіймався вміло, керував вертольотом вправно, все контролював і міг вийти з будь-якої ситуації. А в його професійній діяльності їх було чимало.

Згадався випадок, коли вони з колегою допомагали гасити пожежу. Річ у тім, що до війни Сергій був пілотом цивільної авіації і займався перевезенням вантажів по країні. А того разу була страшна пожежа – горіли гектари лісу. Посеред лісу дві хатини лісника, в яких проживав господар і його родина.

Сергій крізь густий дим розгледів будинки у вогні і швидко поспішив на допомогу людям, хоча наказу такого не мав.

Їх було п'ятеро. Дорослий чоловік, лісник, його дружина, яку вели під руки син з невісткою та маленька дівчинка, що бігла поряд з ними.

Сергій вибрав безпечний куточок і здійснив посадку, щоб вирвати з лап вогняної стихії цілу родину. Лісник довго тиснув руку пілотові з щирою вдячністю за їхні врятовані життя.

— Я знаю, ти – українець! – гордо промовив врятований, коли пілот доставив їх у лікарню.

— Це чому Ви так впевнені? – скинув брови догори Сергій.

— Тому, що не кожен згодиться ризикнути своїм життям і допомогти людям. Думати, робити добрі справи, попри загрозу власній безпеці, приймати рішення - то притаманне не всім. А ось українці всьому світу довели, що вони саме такі. Вибач, можливо щось не те говорю, але знаєш, після всього пережитого... Прошу тебе, прийми від мене подарунок. Це символ і своєрідний знак - знак кожного справжнього українця. Лісник підійшов до сумки, яку встиг вихопити з палаючого будинку і витягнув якийсь згорток. Коли розгорнув, очі Сергія зволожилися.

Весь у кіптяві, сажі, але неодмінно гордо розвернувся прапор України.

Сергій прийняв подарунок і з того часу цей прапор став, як і говорив йому лісник, знаком для пілота. Він поклав його до вертольота і ніколи не розлучався з ним. Поряд зі своїм сидінням, у невеличкій схованці, його синьожовтий знак завжди грів серце Сергія.

То все було до війни.

З 2022 року Сергій на бойових вильотах.

Розвідка, евакуація людей, доставка боєприпасів та гуманітарної допомоги - ось основні його функції.

До вильоту ретельно готувалися. Сергій вкотре витягнув свій знак і ніжно погладив синьожовту тканину.

— Ну то що, друже, задамо жару цьому поганському триколову? - усміхнувся своєму жарту і поклав прапор назад, у схованку.

Командир загону довго спілкувався з пілотами.

Треба було йти на низькій висоті і бути майже непомітними. Для цього потрібен великий досвід. Молоді пілоти рвалися виконати завдання, та Олексій виніс своє рішення словами з фільму - "В бой идут одни старики".

Сергій, Олексій і ще два їхніх побратими завели мотори вертольотів.

Майже світанок. Сіріє...

Тільки б знайти і виявити ту артилерійську погань. Там вже хлопці за нашими координатами рознесуть їх в пух і прах!

— Йдемо поряд один з одним, всі в полі зору. Сергій, ти за головного, веди, — наказав Олексій.

— Прийняв. Хлопці, по конях! - це була його коронна фраза.

Вертольоти злетіли і взяли напрям в сторону ворога.

Лісопосадка.

Команда українських вертольотів пролетіла мимо.

— Робимо ще один захід, хлопці, — передав по рації Сергій.

— Та там нічого немає, товариш командир, — почув він голос побратима.

— Заходимо ще на одне коло, говорю, — суворо і чітко сказав Сергій.

Вертольоти розвернулися, обігнули півколом і зайшли на лісопосадку, щоб впевнитися у відсутності там ворожої бойової системи.

В цей час на землі почало щось хаотично рухатися.

Сергій побачив, як швидко розкидалися гілки з РСЗВ "Смерч". Він розгортався до роботи.

Ось вони.

Чоловіка аж затрусило з ненависті до цих нелюдів! Він зрозумів хто і як згубив вчора 4 невинних дитячих душі.

— Ну, тримайтеся. Хлопці, приймайте координати, зітріть з землі цю погань за нас, за дітей загиблих, за наші родини і рідну землю! – кричав, передаючи координати Сергій.

Росіяни почали стріляти.

— Хлопці, уходьте, я їх відволічу, — крикнув по рації своїм побратимам пілот.

Але рашисти вже вели обстріл його колег. Один з вертольотів почав диміти. Сергій Крикнув.

— Льошо, відходь, не до героїзму зараз, ти гориш, відходь. Відходь, сказав! – Сергій кричав у передавач.

Російські військові ніби не помічали вертоліт Сергія, а обстрілювали інші вертольоти. Вже другий з них почав диміти.

— Хлопці, відходьте, благаю, я їх затримаю, в мене влучань немає. Тягніть свої вертольоти найдалі від лінії зіткнення, я їх відволічу.

Сказати він сказав. А як врятувати друзів, дати їм шанс відійти, якщо по ним б'ють рашисти, а по ньому навіть ніхто не цілиться.

— Як їх відволікти? Як відволікти??? – в голові туманилося, а думки розбивалися одна об одну.

— ЗНАК! – згадав Сергій.

В одну секунду рука сковзнула у сховок, де лежав, як завжди, його талісман. Ще мить і...

Російські солдати аж роти повідкривали!

На них летів вертоліт, з вікна котрого гордо розвивався прапор України!

На мить їх заціпило! Цього було достатньо, щоб підбиті вертольоти зуміли відійти.

Вони відкрили вогонь по прапору!

Олексій підняв голову і подивився в небо.

Льотний загін стояв, вишукуваний рівними рядами.

Над ними пролетів вертоліт, під яким був прив'язаний прапор України.

Це був ЗНАК.

Знак, який навіки залишив у душах Сергій.

Знак справжнього українця.